

(Kort bemærkning).

Inger Støjberg (V):

Synes hr. Frank Jensen, at en principiel debat om, at FN giver accept på et angreb på en frygtelig diktator, er vigtigere, end at sumpfolket i syd og kurderne i nord reddes fra Saddam Husseins massakrer? Har vi virkelig tid og moralsk råd til at stå her og diskutere sådanne ting, mens det irakiske folk lider under Saddam Hussein? Hvem holder hr. Frank Jensen egentlig med?

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Så er det hr. Frank Jensen. Han får lidt udvidet taledid, 3 minutter. Og de næste tre bliver fru Gudrun Laub, hr. Jesper Langballe og hr. Søren Gade.

(Kort bemærkning).

Frank Jensen (S):

Jeg tror, det var en af Venstres mandfolkepolitikere, som var inde på spørgsmålet, om vi ikke skulle have en bedre tone i debatten her, og om vi ikke ville lade være med at grave grøfter.

Ja, når jeg bruger begrebet mandfolkepolitikere, er det jo, fordi det er blevet efterspurgt af en af Venstres tilstedeværende ordførere. Nå, det kan være ligegyldigt, men jeg lægger mærke til, at det er sådanne ord, man anvender i debatten og i den situation, vi befinder os i her.

Jeg vil bare sige til fru Inger Støjberg, som var inde på spørgsmålet om, hvem man egentlig holder med: Altså det siger noget om, hvor langt vi nu er krøbet ned i debatniveau. Tænke sig, man kan stille det spørgsmål fra Folketingets talerstol i den krise, vi befinder os i. Der er krig i denne tid, vi står og taler sammen her fra Folketingets talerstol, og så spørger man, hvem vi egentlig holder med. Gud fader bevares!

Altså ingen af os er i tvivl om, at Saddam Hussein er en modbydelig diktator, og så kan man spørge en kollega i Folketinget, hvem han egentlig holder med. Altså den retoriske måde at debattere på er så fladpanedet, at man næsten ikke engang kan finde ord for det.

Så vil jeg sige til fru Pia Christmas-Møller og i øvrigt også til fru Tina Nedergaard, at det er fuldstændig korrekt, at det ikke ligger i FN-resolutionerne, hverken 678, 687 eller 1441, at Saddam Hussein skal fjernes. Der ligger, at han skal afvæbnes, og der er adgang til efter resolutionerne fra 1990 at gøre det også med militær bistand, men det blev suspenderet med 1441, indtil Sikkerhedsrådet havde truffet en ny beslutning,

fordi 1441 ikke gav mandat til at bruge militær magt.

Det er den, der blev ophævet. Altså det grundlag kunne man ikke komme videre med i mandags, sagde man, fordi den amerikanske præsident og Storbritanniens premiérminister nu ville i krig. Så stoppede man FN-sporet. Og det er dér, vi mente at vi skulle være blevet. Det kunne man så ikke.

Kl. 13.45

Det er ikke regeringens skyld, man ikke kunne blive dér i verdenssamfundet, men Danmark kunne være blevet i det ved at lade være med at støtte med militært bidrag til krigen. Der kunne vi have valgt i Folketinget at samles om et humanitært bidrag, et stabiliseringsbidrag, et bidrag til at lægge yderligere pres i forhold til Mellemøstkonflikten.

Det var det, Danmark kunne have gjort. Så havde vi været med til at samle Norden, vi havde været med til at samle Europa og ikke bidraget til splittelse. Danmark bidrager i øjeblikket til splittelse og til at placere Danmark i en isolation i forhold til vores nærmeste naboer.

Det er en realitet. Det er ikke noget, jeg står og opfinder. Det er ikke retorisk. Det er jo, hvad vi kan konstatere, at sådan forholder det sig i Norge, i Sverige, i Tyskland, i Frankrig, i Belgien og alle de lande, vi i øvrigt føler os knyttet til. De er ikke med i den alliance, hvor fru Tina Nedergaard og fru Inger Støjberg mener, at Danmark skal befinde sig og være aktivt krigsudøvende.

Jeg og Socialdemokratiet og Socialdemokratiets formand mener, at Irak og irakerne verden var bedst tjent med, at Saddam Hussein ikke længere var i Bagdad; det er vores opfattelse. Jeg går ud fra, at Venstre deler den opfattelse.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Jeg vil godt lige gøre opmærksom på, at udtrykket fladpanedet nok er lige at gå til grænsen af, hvad man kan tillade sig fra Folketingets talerstol.

(Kort bemærkning).

Gudrun Laub (V):

Tak for formandens sidste ord, for det var netop det, jeg ville spørge om. Er det ikke at gå over grænsen at kalde det fladpanedet at spørge hr. Frank Jensen, hvad hans egen mening egentligt er?

Hr. Frank Jensen vil gerne læne sig op ad Norge og Sverige og er bange for at gå enegang, så jeg synes i høj grad, at det er påkrævet, at vi